

[Skræppenborg-Nielsen.]

minister for hans bestræbelser henimod en bedre og klarere udformning af finanslovsforslaget med tilhørende oversigt. Fortsætter den højtærede finansminister dette arbejde — og det håber jeg da han gør — betyder det, at også almindelige mennesker har mulighed for, hvis de vil, at orientere sig i finanslovsforslagets stof, og det er der kun grund til at være tilfreds med.

Hvad enten man synes om at anvende det eller ikke, sandheden er dog, at to diskontonedsættelser har fundet sted i den allerseneste tid, en diskontonedsættelse i august fra 6½ til 6 pct. og én i november fra 6 til 5½ pct. Alle bør glæde sig over det, der her har fundet sted, og alle gør det vel også, ganske uanset om et valg nærmer sig. Langt om længe er man altså begyndt på at føre en lavere rentepolitik også her i landet. Det var heller ikke et øjeblik for tidligt.

Men samtidig med de stedfundne diskontonedsættelser har vi igen fået den gamle diskussion om, hvem der er initiativtager til en sådan lempeligere rentepolitik. Er det nationalbanken eller finansministeren? Er det regeringen? Jeg ved det ikke, men én ting er i hvert fald helt klar; at en lav rentepolitik simpelt hen kræver en finanspolitik, der understøtter og ikke modvirker nationalbankens dispositioner, nationalbankens gode forsætter, om man vil. Det er også her et spørgsmål, om ikke pengeinstitutionernes rentemarginal stadig er for stor, idet indlånsrenten almindeligvis er faldet med samme pointantal som udlånsrenten.

I øvrigt — og lad mig bare sige det sådan — ville det vel nok være ønskeligt med en tættere kontrol med nationalbanken fra statens side og en tilsvarende tættere kontrol fra nationalbanken over for pengeinstitutionerne, når vi nu endelig er begyndt at føre lavrentepolitik her i landet.

Det siger sig selv, at de to diskontonedsættelser, der har fundet sted, i høj grad vil komme til at gavne byggeriet, hvor en rentenedsættelse længe har været højst tiltrængt. Alle uanset parti er vist enige om, at den ofte helt uværdige bolignød, der desværre stadig rider dette land som en mare, skal fjernes, og at boliger skal bygges i et antal som vel ingen sinde før,

for at alle inden for en rimelig tid kan få tag over hovedet. En fortsat rentesænkning er et af midlerne til at skaffe flere boliger, vel at mærke boliger, som også mennesker med jævne indtægter kan betale, ligesom en fortsat rentesænkning vil undgå eller formindske den beskæftigelsesnedgang i byggefagene, som en begrænsning af byggeriet uvægerligt vil medføre.

Dertil kommer, at det af mit parti fremsatte lovforslag om oprettelse af en boligfond, et lovforslag, der kommer til første behandling i folketinget på fredag, yderligere, hvis lovforslaget vedtages, hvad vi naturligvis håber det gør, vil medvirke til at stimulere byggeaktiviteten på et, synes vi, overmåde fornuftigt grundlag. Ja, det skal absolut ingen hemmelighed være, at vi er nogle stykker, der er meget spændt på, hvordan folketingets partier vil stille sig til det af os fremsatte lovforslag om oprettelse af en boligfond.

Det fremgår af den højtærede finansministers fremsættelsestale, at han håber på et højt beskæftigelsesniveau fremover. Det gør vi jo alle; det håb deler vi med den højtærede minister; men er det alligevel ikke sådan, at der på det sidste — og jeg tænker her ikke så meget på, at vi nu har vinter — er sket et mærkbart fald i beskæftigelsen herhjemme? Jeg ved ikke, om de tal, jeg nu nævner, kan holde helt i dag, men efter hvad jeg har fået oplyst, skulle der alene i København være mellem 600 og 700 arbejdsløse smede. Hvis tallene holder blot så nogenlunde, står det klart for mig, at der kan blive brug for at lempe den økonomiske politik, men at det er usikkert, om en sådan eventuel lempelse skal finde sted over finanspolitikken.

I den forbindelse er det vel næppe for stærkt at sige, at den finanspolitik, der har været ført i det sidste par år, har været noget vakkende. Noget af det sidste, vi har været vidne til, var jo først på grund af et dårligt forlig en skattonedsættelse på 700 mill. kr., en skattelettelse, der så i sit kølvand havde en tvangsopsparing på henimod 520 mill. kr. efter sig. Ja vel, jeg ved det, det er sagt før, men det bør siges igen, ikke mindst under behandlingen af finanslovsforslaget: det gavner intet, i bedste fald meget lidt, på den måde at køre en pengemængde frem og tilbage, og det koster under alle omstændigheder dyrt i administration.